

**Φασουλής και Περικλέτος.
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

A.

Φ. — Τὸν εἶδα μὲς 'στὸ τραῖνο...δὲν πῆγες νὰ τὸν δῆς ;

Π. — Δὲν πῆγα, μὰ πῶς ἦτο ;

Φ. — Λίαν φιλομειδῆς.

Τριγύρω τόσο φίλοι
μὲ φλογισμένα χεῖλη
τὸν γλυκοτραγουδοῦν
καὶ τὸν ξεπροδοῦν.

Μὰ μὲ παλμὸς 'στὸ στηθος
καὶ τόσο κόσμου πληθὺς
'στὰ μάτια τὸν κυτῆ.

Εὐχαὶ καθεὶς τοῦ στέλλει,
καὶ πᾶς ἐκ τῶν ἐν τέλει
τὸν ἀποχαιρετῆ.

Νάτος...διαβαίνει μ'μπρός μου...
ποδοβολή κι' ἀντάρα...
τὸν συνοδεύει κόσμου
καρδιόκτυπος, λαχτάρα.

Παιὰν πολεμικὸς
ἤγατ' στὸν Βενιζέλο,
κι' ἀέρας ξαρκικὸς
τοῦ πέρνει τὸ καπέλο.

'Ανασκιρτῆ τὸ γένος,
καθένας ξεσπαθώνει...
μὲ γούνα τυλιγμένους
ἐμπῆκε 'στὸ βαγόνι.

Πάει 'στὴν Ἑγγλιτέρα
μὲ γούνα νὰ φωνάζη,
κι' ἴσως πολλῶν τινάξη
τῆς γούνας ἐκεῖ πέρα.

Μ' αὐτὸν ἢ προσευχή μου,
μὲ τοῦ-τον ἢ ψυχὴ μου,
μὲ τοῦ-τον κάθε πόθος καὶ κάθε μου παλμὸς,
καὶ κάθε μου τραγοῦδι καὶ κάθε μου ψαλμὸς.

Κόσμος τρέχει νὰ τὸν δῆ,
κόσμος τὸν ξεπροδοεῖ.
Σύρε σύρε 'στὸ καλὸ,
κι' ἦσυχο νὰ βρῆς γιαιλό.

Καὶ ψιθυρισμὸς εὐχῆς,
καὶ φτερούγισμα ψυχῆς,
καὶ λαοῦ χαρὰ μεγάλη.

Μὰ κι' ἐγὼ φιλιὰ τοῦ στέλλω,
γκράν σουζέ 'στὸν Βενιζέλο
ξεφανίζουσε κι' οἱ Γάλλοι.

Γκράν σουζέ, καθεὶς τοῦ λέει,
καὶ λαμπραὶς ἐπιτυχίαις,
γκράν σουζέ, τιμαὶς καὶ κλέη,
καὶ θριάμβους κι' ἐπιτυχίαις.

Γκράν σουζέ, κι' ἐγὼ τοῦ λέω,
καὶ τὸ γένος ῥωμαλεὸ
μὲ σουρέι καὶ σπαθὶ
σὲ μυρτικὴ νὰ κοιμηθῆ.

Γκράν σουζέ καὶ με γαλιεῖα...
μῆσα σὲ γουναρικό
κι' ὁ Σκουλούδης 'στὴν Ἀγγλία
πάει μὲ τὸν Κρητικό.

Μπὸν σουζέ κι' ὦρα καλή,
λένε καὶ γι' αὐτὸν πολλοὶ.

Πῆγαινε καὶ σὺ, τοῦ λένε, μὲ φωνῆς γενναῖον τόνον,
πῆγαινε καὶ σὺ, τοῦ λένε, ποῦ γνωρίζεις τὰς Αἰόλας,
ποῦ καὶ Πρέσβυς τῆς Ἑλλάδος ἦσουν ἄλλοτε πρὸ χρόνων
εἰς τὴν γῆν τῆς Δόνα-Σόλακεις τὴν γῆν τοῦ Ροῦῦ — Βλάς.

Σύρε, Στέφανε, καὶ σὺ
μὲ τὰ γένεια τὰ μεγάλα,
ὅπου λὲν πῶς μῆσα 'στ' ἄλλα
ξέρεις κι' Ἀγγλικά φρασι.

'Ας βροντήσουν πυροβόλα,
κατευθίζ' στοὺς ἐν τέλει,
'στὸν Πρωθυπουργό, καὶ σ' ἄλλα
τῆς Ἐπιτροπῆς τὰ μέλη.

Κατευθίζο τους, παιδιὰ,
καὶ μὲ δάφνικα κλαδιὰ
μῆς ἀπὸ τὴν Ἑγγλιτέρα
νὰ γυρίσουν ἐδῶ πέρα.

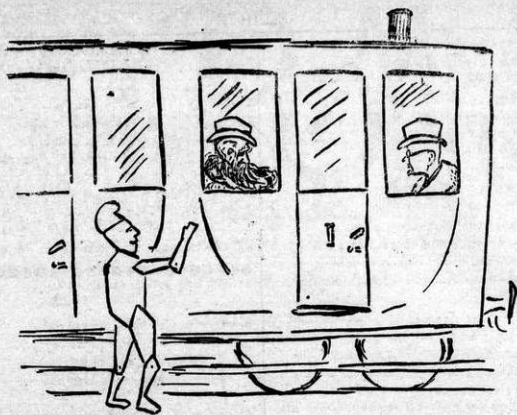
Θριάμβος μᾶς λαμπρύνει...
σύρτε... καλὴ σας ὥρα...
κι' ἄς ἐπιστεῖν 'εἰρήνην
σπαθὰ τροπαιοφόρα.

Νίκην, Ἑλλήνων παῖδες,
εἰθάλαμεν κι' ἑμεῖς,
μᾶς στεφανώνουν Λατιεῖς,
μᾶς στεφανώνουν Μίς.

Τώρα, Πατριὰ δόλιχα,
μὲ Στόλου, μὲ Στρατοῦς,
μὲ μπάλαις καὶ μὲ βόλια
'μιλῆς' στοὺς δυνατοῦς.

Τώρα μὲ περριφάνεια
καὶ ζῆλευτὰ στεφάνια
'μπρός' στοὺς μεγάλους πᾶς.

Καὶ τὸν τρανῶν τὴν θύρα
μὲ δικαιοκάρη λύρα
σὰν πρῶτα δὲν κτυπᾶς.

Τώρα και σὺ γνωρίζεσαι,
τώρα σ' ἀκούνε Θρόνοι,
σὲ δίσκο δὴν στηρίζεσαι,
μὰ σὲ Κανὲ κανόνι.

Πέρνει λαγκάδια και βουνὰ
χωρὶς νὰ σκύβῃ ταπεινὰ
ὕπὸ τὸ κράτος φόβου.

Και λὲς τραγοῦδα του βουνοῦ:
ἐσεὶς πουλιὰ του Γρεβνοῦ
κι' ἀηδονία του Μετσόβου.

Ραγιδῶν ἀλυσσιδες σωριάζονται κομμάτια,
Ἄγιον Ἰακώβον σὲ δέχονται Παλάτια.
Σὲ βλέπω νὰ προβαίγῃς νικήτρια σεμνὰ...
Μοῦσα τῆς Ἀλβιόνος
βαρύβρομος ὄμνῃ
τὴν γῆν τοῦ Παρθενῶνος.

Β'

Π. — Τὸν εἶδες τὸν Λευτέρη;
Φ. — Τὸν εἶδα, προσφιλή,
τοῦ' πῆγαινε' στὴ Λόντρα μετὰ τοῦ περκαλιῆ.

Τὸν εἶδα τὸν Λευτέρη...
ἐφούσκωνε τὰ γέρι
λευκότετο κανί.

Σκοῦζον κι' ἀπὸ τὴν Ἴδη
γι' αὐτὸν καλὸ ταξεῖδι
και γιὰ τὸν Στεφανῆ.

Θάρρος παντοῦ κι' ἐλπίς,
γέλα, παρακαλῶ,
και τῆς ἐπιτροπῆς
λέγε τῆς: 'στὸ καλὸ.

Περιφανῆς ἡμέρα,
τὸ γένος ἀνάξῃ...
πάει' στὴν Ἐγγλιτέρα
κι' ὁ Κλέαρχος μαζί.

Πᾶνε μὲς' στὴν ὀμίχλη, 'στὴ μαῦρη συννεφιά,
και τὸν Μαρκαντωνάκη τὸν' πῆραν συντροφιά.
Πᾶνε μὲς' στὴν Ἀγγλία... τόπο γιὰ νὰ διαβῇ
δαφνηφοροῦσα κόρη... γειά σας, εὐὰν, εὐοί.

Βροντᾶτε, βροντᾶτε,
'στὴ Λόντρα πετᾶτε,
παυδιὰ σπαθοφόρα.

Μεγάλα καλὰ,
κι' εἰρήνη γελᾷ
φιλάμπελος τώρα.

Κἂν' Ἄρης και πάλι
βροντῶν θὰ προβάλλῃ
τῆς γῆς Βασιληᾶς;

"Ἡ μὴ περιστέρι
'στὸ ράμφορ θὰ φέρῃ
κλαδίσκον Ἐληθῆς;

Γ'

Π. — Κι' ἐμένα, Φασουλιῆ,
πόθος μὲ πυρπολεῖ.

Ξεχάνα συμφοραί,
κι' όλους τους τραγουδοί,
και τους ξεπροβοδοί
μέ γέλοια μέ χαράς.

Στρέφω ψηλά τὰ μάτια,
και σε παληά Παλάτια
κουτάζω τῆς Ἀγγλίας
τὴν κόρη τῆς ευκλείας.

Σὺ Βενιζέλε, διάβαινε και τοὺς ψυχραίμους φλέγε,
πάντα μέ τὸ χαμόγελο σ' τοὺς σκυθρωποὺς ὄμιλοι,
και τὸ σπαθί μας δείχνοντας σ' τοὺς διπλωμάτας λέγε
πῶς τίποτα χωρὶς σπαθί δὲν κάνει τὸ κοντύλι.

Τοῦτο μόνος μας ὀστρος,
κι' ἂν τὸ ξίφος ἀπῆ
ὄσα λόγια κι' ἂν πῆ
ἕνας κι' ἄλλος Μίνιστρος
καὶ λογὰς τοῦ καιροῦ,
ὄλα πῆν κουτουροί.

Τὴν Εἰρήνην ζητῶν
μετὰ τόσον ἀγῶνα,
κι' ἔληξες κλιόνους κρατῶν
τὸ σπαθί μας ἀκόνα.

Κατευόδο, κι' ὅπου πῆς
δαίξε, Κρητικῆ, πυγμῆ,
μὴν ξεγάνθρ μια σιτημῆ
τὸ σπαθί μας νὰ κτυπῆ.

Τώρα πῆς τους πῶ. κι' οἱ Χιώταις
ἐγίνηκανε Σουλιώταις
μέ παλληκαριάς προσόντα.

Μὴ σὲ σκιάζουν οἱ μεγάλοι,
σῆκωνε ψηλά κεφάλι,
λάμπει κι' ἄστραπτε και βρόνται.

Πῆς τους, σὲ παρακαλῶ,
πῶς τὰ πῶτα δὲν περνᾶνε...
κατευόδο σου καλῶ
κι' ὁ Σταυρός μαζὶ σου νᾶναι.

Γκράν σουζέ, σου λέν κι' ἐκεῖνοι, γκράν σουζέ, σου λέν κι' αὐτοί...
τὴν Γεννάδιον κουτάζω, τῆς Ἑλλάδος Πρεσβευτή.

Χειρετῶ τὸν διπλωμάτη,
και τοῦ λέω: σῆμα κι' ἔλα
σ' τῆς Ἀγγλίας τὸ Παλάτι
μέ τὴν ἄσπρη φουσταναῖα.

Νὰ καιροῦ νὰ τὴν φορέσει, νὰ καιροῦ νὰ τὴν φορέῃ,
και μ' ἐκείνην σὲ Παλάτια λιγερὸς νὰ προχωρήσῃ.

Ἔως τώρα καταφρόνας τὴν ἐτρόγιανε σαράκια,
ὁμως σήμερα κι' αὐτὴ
πρόβαλε καμαρωτῆ,
τὴν ἐδοῦσαν ἐκείνα τὰ καλὰ μέ εὐζωνάκια.

Τῶς' ἀλλάζουν οἱ καιροί
και τὴν βλέπουν μ' ἄλλο μάτι,

τὴν δοξάζουν και χιονάτη,
τὴν δοξάζουν και λερή.

Χαιρε σὺ, τῆς Νίκης κόρη,
φουσταναῖα ξαναφόρει,
φουσταναῖα ξαναβάλε
και μ' αὐτὴν θρηάμους ψάλε.

Τώρα πῆ κανένα στόμα σὲν και πρὶν δὲν τὴν γέλε,
κι' εἶναι λίαν πιθανόν
μετὰ πόλεμον κλεινόν
και τὸν Ἐδουαρδ τὸν Γ' κρέυ νὰ τὸν ὄῃς φουσταναῖα.

Φ. — Τί θριαμβος ἐφέτο !,
σ' τὴ Λόντρα πανηγύρι. .
ἄδειασε τὸ ποτήρι,
Μυλλόρδε Περικλέτο.

ἽΟλος ὁ κόσμος ἔχει τὰ μάτια καρφωμένα
σ' ἐκείνην ὀλοένα.

Ἄνοιγεται μεγάλη κι' ἡ θέσις τῆς Ἑλλάδος,
και βλέπω, σύντροφέ μου,
πῶς τῆς Ἑλλάδος ὁ κλάδος
κρῖνει σπαθί πολέμου.

ἽΜνει μέ χαλί και σάκκο
Στρατηγὸς βουρρεμέτη...
Ἵπῆρασε και τὸ Σορράκο,
τὴν πατρίδα τοῦ Κωλέτη.

Και γι' αὐτὸ πανηγυρίζω... τὴν χαρὰ ποῦ τὴν ἐπῆραι..
τὴν ἐλευθεριά τοῦ τώρα σὲ συντριμμάτα σκαλαδία,
τοῦ παλγοῦ τοῦ Ζαλακώστα τραγοῦδει γενναία λύρα,
ποῦ τραγοῦδισε μὰ μᾶρα και τὸ Χάνι τῆς Γραβιάς.

Τίρι λίρι, τίρι λίρι,
τόκα μία τὸ ποτήρι
μέσα σὲ πολέμου σάλο.

Λένε και γιὰ τὴν Ἀρμάδα
πῶς αὐτὴν τὴν ἐδομάδα
λέει νάβγη δίχως ἄλλο.

Τὴν ἀδαζίζουν τὴν καυμένη,
ποῦ τὴν ἔχαν φορτωμένη
μ' ἔπιπλα και τόσα ἄλλα.

Κι' ἔν πολλῇ πομπῇ και γούδοψ
μετ' ὀλίγον κι' ὄσουόψω
κάπου θὰ ξανατρακάρη.

Λένε πῶς θὰ δηγ ξανά,
πλὴν σου λέω, τραγοῦγενη,
πῶς και μέ Καραμπανά
και καθάρσια δὲν θγαίνει.

Π. — Τὴ κρημα ποῦ τῆς κλείνεται τῆς δύστυχῆς ὁ δρόμος,
μέ τὸ καταδυσόμενον τὴν ἔχει πᾶσι πρῶμος.
Μ' αὐτὸ τὴν πάει ρενιτὶ τὴν πάει τρία κι' ἔνα,
και φάσκελ' ἀναριθμῆτα δῶσε τις κι' ἀπὸ μένα.